

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Jankovszky János*

Cím:

Mindennapos versenyfutás

Forrás:

Nepezzara,
(Hely)

1960. aug. 27.

Személy

Hely

Idő

Hely

389.65

"1960"

RAKOSSZENTMIHÁLYI ISMERŐSEIM-NÉL jártam látogatóban. Jó néhány esztendeje már, hogy utoljára végigmentem a poros peremkerületi utcán, ahol egyetlen, Salgótarjánban 1935-ben öntött bronz-közkút előtt álltak sorba vízért az asszonyok. Most, ahogy le szálltam a HÉV-ről, örömmel tapasztaltam, hogy az aszfaltozott járdán — szabályos távolságra egymástól — három vízcsap sorakozik. Az egyik kertbe frissen ásott árok fut be az úttestről, és hogy a kép teljes legyen, barátaim büszkén mutatták új gázbojlerüket, amit nemrég szereltek fel lakásukban.

Túlzott optimizmus lenne ebből a képből azt a következtetést levonni, mintha fővárosunk peremkerületeiben — Rákosszentmihályon is — manapság csak ilyen utcákat találunk. Még sok tennivaló hárul a budapesti közművekre, hogy negyed évszázad munkásterületeket elhanyagoló »várospolitikájának« nyomait véglegesen eltüntethessék. Újpest, Kőbánya, Zugló még ma is viseli ennek a politikának terheit az időszakonként jelentkező *vizellátási zavarok* esetében. Azt azonban megállapíthatjuk, hogy a felszabadulás óta — különösen az utolsó három esztendőben — *fokozott mértékben javul Budapest közszolgáltatási ellátottsága.*

Pedig nehéz volt a közműveknek versenyt futni a mind nagyobb arányokban jelentkező igényekkel. Ha visszalapozunk például a Vízművek évkönyveiben, láthatjuk, hogy amíg a 40-es évek végén 80—90 millió köbméter vizet fogyasztott a főváros, a *mostani évek átlaga 170—180 millió köbméterre emelkedett.* Ennek oka — mint köztudomású — Budapest területének bővülése, iparunk rohamos fejlődése, és a lakosság számának ugrásszerű megnövekedése. Sok millió forintot fordít államunk arra, hogy a Vízművek lépést tarthasson a követelményekkel. 1957 és 1960 között napi 100 000 köbméterrel emelkedett a víztermelés. A valamikor 200 közkút helyett *ma tizszer annyiból* folyik az életet, egészséget adó tiszta víz; abból a kétezerből jutott három a rákosszentmihályi kis utcába is...

EGY HÁZIASSZONYTÓL HALLOTTAM — és ebben az ő véleménye a mérvadó —, hogy

már *nincs panasz házukban a gázra, nem fáj* dul meg feje főzés közben attól a kellemetlen, fojtó szagtól. Valóban, nem lehet panaszkodni a gáz minőségére, hiszen a város körüli hatalmas tartályokból *4000 kalóriájú, magas fűtőértékű, kénhidrogéntől és naftalintól kel* lően tisztított gáz jut el a háztartásokba. Fürdés közben sem kell bosszankodni, hogy csökken a nyomás, kihűl a fürdővíz: *a köbméterek millióival jut több gáz a fogyasztóknak, mint néhány évvel ezelőtt.* És még valami, amit ugyan nem hatnullás számok jellemeznek, de legalább olyan fontos: a házi szereléseket *egy hónapon belül* elvégzik a Gázművek szerelői.

Az Elektromos Művekre sem hárul kisebb feladat, mint testvérüzemeire. A megszámlálhatatlan villamos háztartási gép, tűzhely, forróvíztároló, televízió, korszerűsített közvilágítás, hálózatbővítés a peremkerületekben, az ipar szükséglete nagy terheket ró a népszerű »Művek«-re — *eddig mégsem volt fennakadás a lakosság áramellátásában.*

Városunk alatt egy másik »város« fekszik. »Utcái« *több mint 1800 kilométer* hosszúságban ágaznak széjjel és vezetnek el a szennyvizet, csapadékok. Ezt az utcalibirintust bővítik, hosszabbítják évről évre a Csatornázási Művek dolgozói. Bekötik az új közcsatornákat Pestlőrincről Újpestig, Rákospalotától a Hűvösvölgyig. Újonnan épülő *szennyvíztisztító telepeket* helyeznek üzembe, hogy javuljon a főváros közegészségügyi helyzete.

Szólnunk kell egy másik közszolgáltató üzembről is, amelynek tevékenységét különös figyelemmel kísérjük. Munkája nyomán *let* tek tisztábbak és ápoltabbak az utcák, terek, sétányok. Érthető, hiszen *1957 óta a Köztisztasági Hivatal gépesítette a szemétszállítást; 80 »Kuka« és 100 félpormentes tartálykocsi* járja a várost és szívja magába a házak hulladékait, *51 modern öntözőkocsi* mossa az úttestet, *6500 gyűjtőkocsi* várja, hogy beledobálják a járókelők a lejárt villamos- és autóbuszjegyeket. Kis számvetés: három év alatt *68 millió forintot* költött az állam köztisztasági célokra.

Versenyfutásról beszéltünk cikkünk elején, amelynek eredményei lemérhetőek egy egyszerű »nyomós« utcai vízcsapon, a gáztartályok százezer köbméterein, a külső kerületek elektromos hálózatbővítésén vagy 6500 szemétyűjtő kosáron. Ezeket az eredményeket másfajta várospolitika szülte, mint amiről az árván álldogáló peremkerületi közkút tett tanúbizonyságot. Nehéz feladat lenne summázni a milliók százait, amelyeket a *mi* várospolitikánk fordított az utóbbi években a lakosság ellátása érdekében a közművek fejlesztésére.

A NAGYARÁNYÚ BERUHÁZÁSOK ELLENÉRE a versenyfutás még tart — hiszen nagy volt az elmaradás, és gyorsan nőnek az igények. Naponta kell újból megvívni a küzdelmet, hogy zavartalanul élvezhessük otthonunkban vagy munkahelyünkön a civilizáció kényelmeit. *Munkáskezek érdeme, hogy ez mindennap sikerül, fáradhatatlanul, lelkiismeretesen dolgozó embereké, akik a szivattyúházak géptermeiben, a gáztartályok tövében, a generátorok kazánjainál, földalatti útvesztők mélységeiben, locsolóautók nyergében biztosítják nap mint nap az életünkhöz szükséges és nélkülözhetetlen közszolgáltatásokat.*